

KatteMagasinet

Udgives af Felis Danica

Nr. 2 · Juni 2008 · 12. årgang

XXXX



Læs også: xxxx

Den Sibiriske kat

Af Laila Meldgaard

Mit navn er Laila Meldgaard, og sammen med min bedre halvdel Mads, har jeg opdrættet Sibiriske katte siden midten af år 2004.

Egentlig startede vi med at interessere os for racen Maine Coon, men fik en rigtig dårlig start, idet vi havde købt en killing som var særdeles uegnet til avl, og måtte ende sine dage i en alder af 6 måneder pga. sygdom. Allerede dengang, havde vi et ønske om et lille opdræt.

Vores første møde med den Sibiriske kat var, da vi blev introduceret for racen på Internettet, i slutningen af år 2003, af vores nære venner, som også startede opdrættet "DK Need Fur". Vi brugte lang tid på at studere racen, og mødte den siden hen på en udstilling, hvor en tysk kvinde præsenterede sine Sibiri-

ske. Umiddelbart blev vi ikke betaget af de katte, vi mødte på udstillingen, og med yderligere research skulle vi efterhånden erfare, at racen ikke var specielt udbredt i nogen lande. Vi tog kontakt til mange opdrættere i flere forskellige lande, men fandt ikke, hvad vi søgte. I foråret 2004 kom vi i kontakt med en tysk opdrætter, som tog imod os med åbne arme. Hun havde netop den perfekte hunkat til os, som vi kørte ned efter få uger senere. Dette var således vores første hunkat D**Spirit Of New Heaven's Iljuscka*. Men nu skulle det næste jo så være, at vi manglede en han til hende. Vi planlagde at parre hende i Sverige, som var det land, hvor vi fandt flest tiltalende hankatte. Men da vi tog kontakt til en opdrætter for at købe en parring, fik vi i stedet tilbuddet om at købe hankatten, hvilket vi ikke kunne modstå, og således rejste vi til Sverige for at hente hankatten



RU*Svetozar Chingi-Tura. Han var oprindelig importeret fra Rusland, men havde været brugt i avl i Sverige.

Vi blev utrolig betagede af vores to første Sibiriske katte, som viste sig med en flot type på udstillinger og fik gode resultater. Vores hankat Svetozar Chingi-Tura blev den første Sibiriske Europa Champion i Skandinavien, og vi var meget stolte.

Det er vores ønske og mål at udbrede interessen og kundskaben for racen, samt opdrætte Sibiriske katte til familie katte, såvel som til videre avl og udstilling.

Den Sibiriske kat – en gammel race, en ny race, en race under udvikling;

Ikke mange kender til den Sibiriske kat i Danmark og mange andre lande, selvom det er en race, der har eksisteret blandt de sibiriske nomader, fiskere og jægere i århundreder.

Der hersker tvivl om den Sibiriske kats oprindelse, og historien fortælles ofte i brudstykker, men her skulle den gamle og fulde historie kunne fortælles som en helhed; Mange smukke legender eksisterer og fortæller os, hvordan forskellige racer opstod. Disse legender stammer fra de oprindelseslande, hvor racen stammer fra, og hvert land tager hånd om sin historie for at bevare den.

Der er flere historier, om hvornår og hvorfra den Sibiriske kat opstod i Rusland.

Den første bemærkning i Russisk historie om katte, der lignede Sibiriske, var i det 16 århundrede. Dengang var racen kendt som "Bukharian", idet Bukhara er en af de største byer i Uzbekistan.

Der er ingen detaljeret beskrivelse af disse katte. Kun det 18. århundrede gav noget interessant information om kattene, som lignede de moderne Sibiriske katte.

Rejsende som V.N. Gartveld, Simon Palas og andre beskrev meget detaljeret kattenes udseende med

stor fyldig pels i forskellige farver. De beskrev også, at kattene var fragtet til Rusland via den såkaldte "Silk Way" af Bukharian folket. Disse gav kattene opmærksomhed og bemærkede deres store størrelse, usædvanlige skønhed og karakter. Dengang var kattene meget kostbare og levede kun i meget rige og berømte familier.

Dette er en ren indfødt russisk race, meget nær af karakter og ånd til sit russiske folk. For to århundrede siden kunne denne race ikke kun mødes i Sibirien men i hele det russiske imperium, idet den indfødte population i Sibirien ikke havde et fast sted at bo og en fast livsstil, og derfor holdte de heller ikke husdyr. Formentlig stammer den Sibiriske kat fra, da de Russiske immigranter rejste til Sibirien og Ukraine under 1700-tallet, og de tog den Sibiriske kat med som husdyr. Måske fremgik kattene også, i en periode, som en del af den dynamiske handel med asiatiske lande.

Dengang var den Sibiriske kat formodentlig resultatet af krydsninger mellem tamkatte og de lokale vildkatte.

I Sibirien dyrker man ikke landbrug, så den Sibiriske kat har ikke været brugt som et nyttedyr til at fange mus og rotter, men var simpelthen blot et elsket husdyr.

Da disse katte kom til Ruslands store ocean og færdedes frit i Taigaen, som er de tidligere skove i Sibirien, og på stepper, begyndte de at parre sig med vilde katte, som ligeledes færdedes i disse områder. Dermed fik kattene deres store størrelse og agouti farve. Den barske natur og det vilde liv omkring dem gjorde de stærkeste og overlevende dyr til fantastiske jægere, og den Sibiriske kat udviklede sig til en sund, stærk og naturlig race med en lang, tæt og vandafvisende pels og fik det udseende, som vi kender den på i dag. De skulle således være blevet udviklede på samme måde som Maine Coonen og den Norske Skovkat.

– Det er de stærkeste og mest robuste katte med

gen for langhår, der har overlevet det ekstremt hårde sibiriske klima. Men kritikere mener, at kattene ikke ville have overlevet i et så hårdt klima.

Varieteten af pelsfarven på den Sibiriske kat i dag, ses i relation til deres forfædre: blå smoke og sølv, rød klassisk og hvid, solid sort og colourpoint, og selvfølgelig klassisk agouti. Mange observatører bemærkede forøgelsen, fra vest til øst, den Sibiriske kat og dens kvalitet, og de beskrev det ved spredning af vilde skov- og steppe katte fra Sibirien. Disse katte videregav deres gener og karakteristika til grundstammen af racen.



Det var et uvurderligt og uerstatteligt udspring af gener, som gav den Sibiriske race sine kendetegn.

Trods det, at disse katte har betroet deres håb til mennesker, har de stadig en stor forbindelse til naturen den dag i dag, hvilket giver dem deres specielle charme. Deres øjne udviser en stor sjæl, og kattene virker glade for at leve sammen med mennesker, selvom de er frie og uafhængige.

For 30-40 år siden blev navnet "Sibirisk", betegnel-

sen for de store semilanghårede katte. De forudgående 200 år var disse katte sædvanligvis blevet kaldet Bukharian i Rusland. Hvorfor navnet blev ændret, når nu kattene var kendte af deres gamle navn, som forbandt dem med deres fortid, vides ikke med sikkerhed. Denne historie må i virkeligheden nok findes i den russiske befolknings historie. Men en teori er, at kattene er blevet navngivet som Sibiriske, fordi de er store og udtrykker en stærk karakter, ligesom landsdelen Sibirien gør og bliver omtalt som.

Kattene blev ikke kun eksporteret fra Bokhara til østen og i Sibirien, men også til Vesten via Caspian havet og op gennem Volga. Europæiske folk hævder, at der af denne vej i vikingetiden i Nordeuropa fra central Asien var bragt forfædre til de katte som i dag kaldes Norske Skovkatte. Men ikke kun vikingerne eksporterede smukke katte fra central Asien. Asiatiske handlere bragte selv kattene via Caspian havet og Volga og så på land ind til Moskva.

I slutningen af 80'erne skete der en udvikling i Rusland: det blev populært at holde racekatte og mange racer kom til. Da de første udstillinger fandt sted i Rusland, så mange de Sibiriske katte som baggårdskatte, men flertallet så den naturlige skønhed i racen og dens storhed og følte sig tiltrukket.

I Rusland betegnes racen som 'den Sibiriske kat, skønheden og æren af Rusland', og nogle russere mener, at det er umuligt at beskrive racen bedre. Sådan omtales de Sibiriske også i forbindelse med udstilling, og siden den dag, hvor de Sibiriske blev fremvist på udstilling for første gang i Rusland, har de altid tiltrukket sig stor opmærksomhed fra såvel unge som gamle mennesker.

Cirka 20 år er gået siden da, og mange entusiaster har taget hånd om racen og startet udviklingen. De Sibiriske katte har ændret sig meget, fra dengang at være baggårdskatte/gadekatte til i dag at være en luksuriøs katterace.

Mange sejre på udstillinger betyder at udviklingen, der startede for år tilbage, er gået i den rigtige ret-

ning. De første Sibiriske katte er blevet en legende og lagde grundstammen for mange af de katte vi har i dag.

Genetisk set har den Sibiriske kat været adskilt fra andre katteracer i over 100 år. I forbindelse med Berlin-murens fald åbnede grænsen sig mod øst, og racen spredtes til Vesteuropa.

Selvom racen betragtes som relativ ny i katteverdenen, var langhårede russiske katte faktisk blandt de første, der blev udstillet på britiske udstillinger i slutningen af 1800-tallet. Interessen for racen syntes at være døet ud, men blev siden hen genoplivet.

Der er store opdræt af Sibiriske katte i Rusland, og det siges, at der er over 100 opdrættere bare i Moskva. Desværre taler mange opdrættere dog kun russisk, og derfor er det så svært at importere derfra og hente nye linjer.

Den Sibiriske kat er spredt i Rusland, men har en kort historie uden for landet, og er endnu ret ukendt i mange lande. Den Sibiriske kat findes hovedsageligt i USA, Skandinavien, Østeuropa og Tyskland, men den findes også få eksemplarer i andre lande.

I 1992 blev de første Sibiriske katte importeret til Danmark. Dette var to kuldsøskende ved navn Pedro og Peggy Z Kajetanky, som kom fra Prag. Opdrætteren, som importerede kattene, opdrætter desværre ikke Sibiriske katte længere.

Siden hen er der blevet importeret langt flere Sibiriske katte, og flere opdrættere er kommet til.

I skrivende stund er vi 6 opdrættere i Danmark, hvis vi tæller stort og småt.

Der er i 2006 registreret 84 Sibiriske killinger, som er opdrættet i Danmark, og i alt 35 imports, hvoraf ikke alle er gået til opdræt. Dette giver et total tal på 119 Sibiriske katte i Danmark.

Dette tal kan sammenlignes med at der i år 2006 var

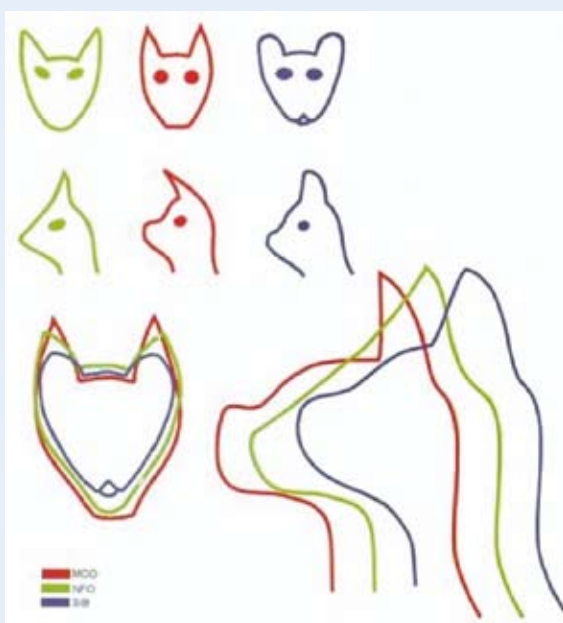


923 Sibiriske katte registreret i Sverige, 529 i Finland og 145 i Norge.

Den Sibiriske kats udseende;

Hovedet skal være massivt og lidt længere, end det er bredt, med en pande som er bred og ganske rund. Katten skal have lavtstående kindben og en profil, som buer svagt indad, men ikke med stop eller knæk. Hagen må ikke være dominant, men let afrundet, og skal være medvirkende til det runde udtryk i ansigtet. Ørerne skal være af medium størrelse og runde, med en god bredde imellem dem. Øjnene skal være store og ovale, gerne lidt på skrå. Øjenfarven klar grøn er foretrukket, men alle øjenfarver er tilladte. Ofte ønskes en meget stærk øjenfarve.

Katten skal have en kraftig benstammer, der er medium af størrelse, og som former en rektangel sammen med kroppen. Poterne er store og runde og med tufser mellem tæerne. Halen skal være lang og nå skulderbladene og med afrundet ende. Pelsen skal være tæt og må ikke ligge helt ind til kroppen. Overpelsen skal føles strid ved berøring og være vandafvisende. Den Sibiriske udtrykker evner på jagtmarkerne, med sin medium-store fremtoning.



Her er vist en skitse, hvorpå der fra venstre vises; den Norske Skovkat (tegnet med grøn), Maine Coonen (tegnet med rød) og den Sibirske skovkat (tegnet med lilla). Skitsen er redigeret og lånt fra det spanske katteblad "El Gato del Mundo".

Den Sibirske kat sammenlignes ofte med de andre skovkatte racer, Maine Coon og Norsk Skovkat, men de har i virkeligheden ikke ret meget til fælles.

Dog ligner de tre racer hinanden ved, at de alle er naturracer, semilanghårede, og forekommer i mange farvevarianter.

Den Sibirske kat er ikke lige så stor som Maine Coon'en og den Norske Skovkat, men er dog heller ikke en lille race. Generelt er den Sibirske mere kompakt og rund i formerne, end de andre skovkatte racer.

På skitsen fremgår det tydeligt, at deres hovedtype netop ikke er ens, hvis de alle er et godt eksemplar af deres race.

Den Sibirske kat har et hjerteformet hoved, med bløde og runde former. Hvorimod Maine Coonen, som er en af de største racer, har et hoved med en let blød profil, og et velmarkeret kindeparti/mule, som

kaldes "boxen". Den Norske Skovkat har en lang krop med et trekantet hoved, en lige profil og ører som følger den ydre linje, fra hagen til ørespidsen.

Den Sibirske kats størrelse;

Den Sibirske kat er en skovkat, ligesom Maine Coon og Norsk Skovkat er. Den er en sent udviklet race, ligesom de andre skovkatte, og man siger at den vokser indtil den er cirka 5 år gammel. En Sibirisk hunkats normalvægt ligger på 3-5 kg, hvorimod en hankat kan komme op og veje 12 kg. Men normalvægten for hankatte er typisk 6-7 kg.

Racen er utrolig kompakt bygget, og ofte bliver man overrasket når man løfter katten op, fordi den egentlig er større og tungere end den ser ud. Det er en muskuløs og meget aktiv og energisk kat.

Den Sibirske kats sind og temperament;

Den er nysgerrig og vil være med hvor tingene sker, derfor er den helt af sig selv en del af alt i hjemmet. Mange Sibirske elsker at lege, selvom de er ovre kilingestadiet.

Den Sibirske kat er en god jæger og trives vældig godt med at være ude. Men da den også har let ved at tilpasse sig, er det ikke noget problem at holde den som indekat, bare den får tilpas aktivering. Racen elsker at klatre, og man vil ofte finde den på den højeste reol. Hvis man tilgodeser kattens behov for kontakt, leg og aktivering, er det ikke noget problem at have den som indekat. Derfor vil den heller ikke trives hos en familie med en travl hverdag, som ikke har tid til den, når de er hjemme.

Denne racekat er utrolig social, legesyg, intelligent og kælen. Den elsker opmærksomhed og at kommunikere med sin ejer. Man kan næsten sammenligne den med en hund, da den gerne følger sin ejer i tykt og tyndt. Racen skaber ofte et specielt tæt forhold til sin ejer og er typisk en én-mands kat. Den accepterer hele familien, men når det kommer til sofa-hygge om aftenen, eller hvis katten er syg, så ved den godt, hvem den foretrækker. Det er også en race, som knytter sig meget til andre katte, og kom-

mer godt ud af det med andre dyr og børn. Ofte er de yderst tålmodige over for børn. De ses som meget stabile, idet de ofte finder sig en mage, som de er trofaste livet ud. Så når en Sibirisk kat er blevet glad for sin ejer, har man en ven resten af livet! Det siges, at den Sibiriske kat kan blive dybt såret og vise det ved at ignorere sin ejer.

Trods det, at den Sibiriske sammenlignes med en hund på mange punkter, må man dog ikke forvente, at den har tænkt sig at adlyde ejerens signaler som en hund. Derimod er den meget selvstændig og skal opdrages med meget klare retningslinjer.

Da den er så social og kontaktsøgende og intelligent, er den meget nem at opdrage og lære ting, og i Rusland ser man den endda brugt i cirkus. Den har en stærk personlighed og karakter, men er meget venlig overfor andre katte. Det er en selvsikker og stolt race, som man må være meget konsekvent med at opdrage.



Den Sibiriske kat er meget naturlig og har stærke instinkter. De er gode moderdyr, som også gerne tager sig af andre hunkattes killinger. Ofte kan man også se, at to hunkatte har deres killinger sammen og hjælpes ad med det hele.

På trods af dens barske tilblivelse har den Sibiriske kat en god og venlig, nærmest kærlig karakter og elsker at kommunikere med mennesker. Den er uafhængig uden at være aggressiv.

Allergivenlig katterace;

Det har vist sig gennem flere år, at den Sibiriske kat kan være allergi-venlig, for familier med katteallergi. Flere opdrættere verden over har mere eller mindre erfaring med dette faktum, og det ses omtalt på mange hjemmesider. Der er også skrevet en del artikler om emnet i mange lande. Ifølge opdrætteres udsagn og testhjem med statistik kan 60-70 % af katteallergikere tåle de Sibiriske katte. Men der er endnu ikke noget videnskabeligt bevist.

Når man er allergiker overfor kat, er det typisk kattens spyt, man ikke kan tåle, da dette er meget allergent. Når katten slikker sin pels, vil der sætte sig spyt deri. Dette tørrer ind og flyver herefter rundt i luften og bliver indåndet af mennesker. I kattespyt findes et protein ved navn FEL D-1, og det er dette stof mange reagerer på. Men det siges, at den Sibiriske kat mangler dette protein i sit spyt og derfor kan tåles af mange allergikere. Det anbefales ikke, at hyperallergikere anskaffer sig en Sibirisk kat, da chancen for at udvikle allergi over for racen med tiden er meget sandsynligt.

Den Sibiriske kats sundhed;

Den Sibiriske kat er i sin almindelighed en meget sund og naturlig race, og er ved hjælp af dens barske oprindelse blevet selekteret af naturen selv. Det vil sige, at kun de stærkeste har overlevet. Det er en race, som der ikke er blevet avlet på i ret mange år, hvilket også har betydet, at der ikke er indavlet diverse sygdomme i racen ved menneskelige fejl og indblanding. En gennemsnitlig lav indavlsgrad spiller også en rolle for ikke at udvikle helseproblemer, som

typisk forekommer ved høj indavlsgrad.

Den Sibiriske kat følger Maine Coon kattens helseprogram og anbefalinger vedr. testning og avl. Derudover bliver testresultaterne registreret i databasen Paw Peds.

At racen følger et helseprogram betyder ikke, at racen er mere disponeret for sygdom end andre racer uden helseprogram, men tværtimod at man forsøger at bevare den sunde race, som den er nu.

At opdrætte Sibirisk kat;

Den Sibiriske kat har officielt været avlet på i knap 20 år nu, men stadig ses den dog som en ny race. I begyndelsen af opdrættets historie, som var i slutningen af 80'erne - begyndelsen af 90'erne, var der bred enighed om racens standard mellem opdrættere. Denne standard blev lagt i Sovjetunionen. Dengang var der ikke mange opdrættere af racen i Sovjet, derfor blev standarden stærkt påvirket af opdrættere og katteorganisationer uden for Rusland.

Det som hjalp opdrættere dengang, før racen blev spredt i hele verden, var selektionen fra naturens side i dele af Sibirien og Fjern Østen uden menneskelig indgriben. Nogle opdrættere så dette som en mulighed, og fik nogle af disse naturligt selekterede katte ind i genpoolen, og ud fra disse katte kom der så en standard frem. Disse gamle opdrættere havde kundskaben, og sammen med de ældste standarder fik de godkendt den Sibiriske kat som en race.

Nogle af de bedste Sibiriske katte og linjer vi avler med i dag, inkluderer Abakanlinjerne, nogle fantastiske katte fra Krasnyjarsk i Sibirien. Nogle af kattene i disse linjer er krydsninger mellem katte fra den Europæiske del af Rusland og katte fra Fjern Østen og Sibirien.

Rundt omkring i verden ses der stadig forskellige typer af Sibiriske katte, hvilket blandt andet skyldes de forskellige forbunds standarder. Men de stadig forskellige standarder gør det utrolig svært, for ikke at

sige umuligt, at stabilisere typen af racen på verdensbasis.

En anden årsag til forskellige typer af Sibiriske katte er også, at opdrættere har avlet mere på farve end på type. Nogle opdrættere har for eksempel ønsket at specialisere sig i en bestemt farve eller ønsker at sætte deres eget særpræg på racen, og har brugt forskellige uhensigtsmæssige redskaber og metoder for at nå deres mål. Dermed forsvandt samarbejdet mellem mange opdrættere, og mange begyndt at fremavle deres egen type Sibirisk kat. De forstod ikke, at man måtte fremavle en stabil type, før man begyndte at eksperimentere med linjer og farver.

Neva Maskerade – en Sibirisk kat?

Den Sibiriske kat findes også i en masket udgave og kaldes Neva Maskerade. Denne kat bærer udseendet som colourpoint, hvilket vil sige hvid med aftegninger i hovedet, på ørerne, halen og poterne og blå øjne. Aftegnene kan både være helt lyse eller meget mørke.

Der hersker tvivl om, hvordan den maskede kat, Neva Maskerade, er opstået i Sibir-racen. Nogle mener, at den er opstået ved blanding med racerne Perser og Siameser i planlagt opdræt med de traditionelle Sibiriske katte. Og andre mener, at Siameser kattene selv har blandet sig med Sibiriske katte i den asiatiske del af Rusland. Mange af de Sibiriske katte stammer fra den del af Rusland og har spredt sig videre over til Moskva og St. Petersburg. En helt anden teori er, at de maskede vilde katte har blandet sig med vilde Sibiriske ved bredden af elven Neva ved St. Petersburg, og deraf har de fået navnet Neva Maskerade.

Hvad den præcise historie er, er svært at sige. Men man ved dog, at verdens største genpool for Siamesere og maskede katte faktisk findes i Rusland.

Man ved også med sikkerhed, at det har forekommet, at Siamesere for lang tid tilbage er blevet importeret til Rusland, og nogle opdrættere parrede Siamesere og Persere med Sibiriske i 90'erne i St. Petersburg. Dette var for at tjene ekstra penge på Sibi-



riske med colourpoint farve, da disse var usædvanlige.

Colourpoint genet eksisterer i næsten hver eneste katte-population, også Norsk Skovkat og Maine Coon. Men ifølge Hardy-Weinbergs lov kommer dette meget sjældent frem i en stabil population.

Mange opdrættere ønsker, at de Sibiriske og Neva'erne adskilles, men det hænger således sammen, at Nevaen behøver at blive parret med de Sibiriske for at kunne bestå. Dette fordi Neva Maskerade ikke er en genetisk stabil variant.

Men noget tyder på, at begge oprindelseshistorierne omkring Neva Maskerade faktisk stemmer; altså at Neva Maskerade i nogle tilfælde er opstået naturligt, og i andre tilfælde er avlet ind i de Sibiriske.

Der findes nemlig Sibiriske katte, som har anlægget naturligt, helt tilbage til Tsar-tiden, og andre katte

har anlægget efter indkrydsninger med andre racer.

Anlægget for maskede katte er et recessivt gen og gives videre til næste generation ligesom genet for farven diluted. Det betyder, at for at det er muligt at avle afkom med maske, skal begge forældre bære genet for maske, altså colourpoint genet, som betegnes CS. Anlægget kan ligge skjult i rigtig mange generationer og alligevel komme frem i avl.

Men på den anden side vil det også sige, at hvis man ikke ønsker maskede afkom, skal man blot finde en avlspartner til sin kat, som ikke bærer anlægget. På den måde er det nemt at udavle, hvis man ikke ønsker det.

UC Davis Veterinær Genetik Laboratorium (VGL) i Californien har udviklet en DNA test for at finde CS (Siameser) gener i Sibiriske og andre katteracer. Testen laves med svab. Dette vil være en stor hjælp for opdrættere, som er interesseret i at vide, om deres

kat er bærer af det pointede gen eller ej, og kan nu bedre planlægge en målrettet avl!

Især for de FIFe opdrættere, som vil undgå dette gen for Neva Maskerade, er dette meget nyttigt. Genpoolen inden for den Sibiriske race er meget lille, som følge af at der er så få af racen i verden. Derfor kan det ind imellem være svært at komme udenom, at der er Neva Maskerade i stamtavlen, hvilket ikke



længere skulle være en hindring mht. colourpoint udseendet på afkom pga. den nye test fra VGL.

Men for mange opdrættere kan det måske også handle om sundheden i den Sibiriske race, idet mange tror, der er en risiko ved, at der måske er Siamesere og Persere i stamtavlen.

Det er således en uønsket farve. Udenfor Skandinavien er varianten mere almindelig. I forbundet FIFé er Neva Maskerade ikke godkendt som en Sibirisk kat og vil derfor blive betegnet som en ikke-godkendt farvevariant i stamtavlen. Dette indikeres normalvis med et X.

Det er heller ikke muligt at udstille eller avle videre på Neva Maskerade katte i FIFé. Nogen kalder dem endda groft for en "fejlfarvet" Sibirisk kat!

I mange andre forbund i og uden for Europa er den maskede farvevariant godkendt som en sibirisk og regnes også for at være det. Derfor kan man i mange andre lande købe maskede Sibiriske katte.

I Rusland, hvor racen jo oprindeligt stammer fra, har man et ønske om at gøre Neva Maskerade til en særskilt race for sig, og ikke en del af den Sibiriske kat. De havde imidlertid anerkendt denne variant, siden de begyndte at føre register omkring 1987. På russiske udstillinger har de konkurreret med egne farvegrupper siden 1990.

Vi håber den Sibiriske kat har en fremtid i Danmark, og at flere vil bemærke, hvor fantastisk den er.

*Katteri DK Meldgaards Sibiriske katte
www.katterimeldgaards-sibirisk.dk*